RETTENS DOM (Første Udvidede Afdeling)
8. juli 1998 *

I sag T-232/95,

Committee of European Copier Manufacturers (Cecom), Köln (Tyskland), ved advokaterne Dietrich Ehle og Volker Schiller, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Lucius, 6, rue Michel Welter,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved Antonio Tanca, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokaterne Hans-Jürgen Rabe og Georg M. Berrisch, Hamburg, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Alessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af artikel 3, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 2380/95 af 2. oktober 1995 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af PPC-fotokopieringsmaskiner med oprindelse i Japan (EFT L 244, s. 1),

har

* Processprog: tysk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Udvidede Afdeling)

sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne C. W. Bellamy og R. M. Moura Ramos,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 25. november 1997,

afsagt følgende

Dom

Sagsfremstilling

1 I juli 1985 blev der indgivet en klage af Committee of European Copier Manufacturers (sammenslutning af europæiske producenter af fotokopieringsmaskiner, herefter »Cecom«), og efter behandling af klagen vedtog Kommissionen forordning (EØF) nr. 2640/86 af 21. august 1986 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af PPC-fotokopieringsmaskiner med oprindelse i Japan (EFT L 239, s. 5).

2 Den 23. februar 1987 vedtog Rådet forordning (EØF) nr. 535/87 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af PPC-fotokopieringsmaskiner med oprindelse i Japan (EFT L 54, s. 12, herefter »forordning nr. 535/87«).

3 Efter at Kommissionen den 27. august 1991 havde offentliggjort en meddelelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (EFT C 222, s. 2) om forestående ophør af visse antidumpingforanstaltninger vedrørende import af PPC-fotokopieringsmaskiner fra Japan, indgav Cecom i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 15, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1, herefter »grundforordningen fra 1988«), en anmodning om fornyet undersøgelse af disse foranstaltninger til Kommissionen.

4 Ved meddelelse offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 11. februar 1992 (EFT C 33, s. 4) oplyste Kommissionen, at den havde til hensigt at foretage en fornyet undersøgelse af den antidumpingtold, som var indført ved forordning nr. 535/87.

5 Den 16. juli 1992 anmodede Cecom om, at undersøgelsen blev udvidet til også at omfatte PPC-fotokopieringsmaskiner, som kan kopiere med en hastighed på over 75 A4-ark pr. minut. Disse fotokopieringsmaskiner var ikke omfattet af den antidumpingtold, som var indført ved forordning nr. 535/87 (forordningens artikel 1, stk. 4, første led).

6 Ved meddelelse offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 14. august 1992 (EFT C 207, s. 16) oplyste Kommissionen, at den havde indledt en undersøgelse i henhold til artikel 14 og 15 i grundforordningen fra 1988. I henhold til forordningens artikel 15, stk. 3, skulle antidumpingforanstaltningerne forblive i kraft, indtil resultatet af den fornyede undersøgelse forelå.

7 På grundlag den foretagne undersøgelse, som omfattede perioden fra den 1. juli 1991 til den 30. juni 1992, vedtog Rådet på forslag af Kommissionen forelagt efter konsultation i Det Rådgivende Udvalg forordning (EF) nr. 2380/95 af 2. oktober 1995 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af PPC-fotokopieringsmaskiner med oprindelse i Japan (EFT L 244, s. 1, herefter »forord-

ning nr. 2380/95«). Den ved forordning nr. 2380/95 indførte antidumpingtold gælder ligeledes for PPC-fotokopieringsmaskiner, som kan kopiere med en hastighed på over 75 A4-ark pr. minut.

8 Ifølge artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 2380/95 udløber forordningen »to år efter dens ikrafttræden, dog således, at hvis en fornyet undersøgelse af de foranstaltninger, der vedtages ved denne forordning, endnu ikke er afsluttet på det pågældende tidspunkt, forbliver forordningen i kraft, indtil den fornyede undersøgelse er afsluttet«.

9 Det anføres i denne forbindelse i 103. betragtning til forordningen:

»Hvad angår foranstaltningernes gyldighedsperiode, fastslog Rådet, at som følge af, at en række aspekter i denne sag var usædvanligt komplicerede, indtrådte der betydelige forsinkelser i sagsbehandlingen. For det første forløb der næsten seks måneder mellem Kommissionens meddelelse om, at den agtede at foretage en fornyet undersøgelse af foranstaltningerne, og den faktiske iværksættelse af denne undersøgelse. Derefter varede selve den fornyede undersøgelse, som indledtes den 14. august 1992, mere end tre år. I henhold til artikel 15, stk. 3, i [grundforordningen fra 1988] forblev den oprindelige antidumpingtold på importen af PPC[-fotokopieringsmaskiner] fra Japan i kraft i hele denne periode. Rådet finder det derfor rimeligt, at anvendelsesperioden for de nye foranstaltninger under disse særlige omstændigheder begrænses, således at gyldighedsperioden herfor udløber to år efter deres ikrafttræden, jf. dog gældende bestemmelser om fornyede undersøgelser.«

Retsforhandlinger og parternes påstande

10 Sagsøgeren har på denne baggrund anlagt nærværende sag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 19. december 1995.

11 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Første Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

12 Parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede Rettens spørgsmål i retsmødet den 25. november 1997.

13 Retten blev i dette retsmøde beklædt af Første Udvidede Afdeling sammensat af præsidenten, A. Saggio, og dommerne B. Vesterdorf, C. W. Bellamy, R. M. Moura Ramos og J. Pirrung. Efter at A. Saggio den 4. marts 1998 blev udnævnt til generaladvokat ved Domstolen, er rådslagningen og afstemningen om nærværende dom foregået under medvirken af de tre dommere, der har underskrevet denne, jf. procesreglementets artikel 32, stk. 1.

14 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionen og Rådet tilpligtes at fremlægge referaterne af møderne i Antidumpingudvalget og Rådet vedrørende vedtagelsen af forordning nr. 2380/95.

— Artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 2380/95 annulleres.

— Om nødvendigt bestemmes det, at den ved artikel 1 i forordning nr. 2380/95 indførte antidumpingtold opretholdes, indtil de kompetente institutioner har truffet de foranstaltninger, som er nødvendige for at opfylde Rettens dom.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

15 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Påstanden om annullation af artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 2380/95

Anbringendet om, at Rådet ikke har kompetence til at vedtage antidumpingforanstaltninger med en varighed på under fem år

Parternes argumenter

16 Anbringendet består af to led.

17 Med det første led har sagsøgeren gjort gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 15, stk. 1, i grundforordningen fra 1988. Det fremgår af bestemmelsens klare og ubetingede ordlyd, hvorefter »antidumping[...]told [bortfalder] .. efter en frist på fem år fra den dato, på hvilken den pågældende foranstaltning trådte i kraft eller senest blev ændret eller bekræftet«, at det herved bindende fastlægges, hvor længe antidumpingforanstaltninger er gældende, og hvornår de træder i kraft, herunder i tilfælde, hvor antidumpingtolden bekræftes i forbindelse med en fornyet undersøgelse. Det er derfor ulovligt, at Rådet i artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 2380/95 har begrænset antidumpingtoldens anvendelsesperiode til to år, idet Rådet ikke har kompetence til ved en ændring eller bekræftelse af antidum-

pingforanstaltningerne i forbindelse med en fornyet undersøgelse at fravige femårsperioden.

18 Ifølge sagsøgeren bekræftes denne fortolkning af artikel 15, stk. 1, i grundforordningen fra 1988 af forhistorien til og formålet med bestemmelsen. For så vidt forhistorien kan påberåbes til støtte for fortolkningen af denne entydige bestemmelse, har sagsøgeren henvist til, at der i den tidligere aftale om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (herefter »den tidligere antidumpingkodeks«), som på Fællesskabets vegne blev godkendt ved Rådets afgørelse 80/271/EØF af 10. december 1979 om indgåelse af de multilaterale aftaler, der er resultatet af handelsforhandlingerne 1973-79 (EFT 1980 L 71, s. 1), ganske vist ikke er fastsat en bestemt periode for anvendelse af antidumpingtold, men det anføres i aftalens artikel 9, at en »antidumpingtold [kun] forbliver ... i kraft, så længe og i det omfang det er nødvendigt for at modvirke dumping, der forvolder skade«. Det må derfor lægges til grund, at fællesskabslovgiver har fastsat den periode, der anses for nødvendig for at fjerne de uheldige konsekvenser ved dumping og genskabe en normal konkurrencesituation, til fem år. Dette bekræftes af 28. betragtning til grundforordningen fra 1988, hvorefter »det er nødvendigt at fastslå, at antidumping- og udligningsforanstaltninger vil bortfalde efter en vis tid, medmindre det kan godtgøres, at de fortsat bør finde anvendelse«.

19 Sagsøgeren udleder heraf, at der i artikel 15, stk. 1, i grundforordningen fra 1988 fastsættes såvel en minimums-som en maksimumsvarighed af en antidumpingforanstaltning. For så vidt angår minimumsvarigheden er formålet hermed at sikre beskyttelsen, herunder den retlige beskyttelse, af virksomhederne i Fællesskabet, der som udgangspunkt allerede har lidt et betydeligt tab inden indførelsen af antidumpingforanstaltningerne. Det er på samme måde nødvendigt, at beskyttelsen har en varighed på fem år, når det efter fristens udløb viser sig, at importørerne ikke har opgivet deres dumpingpraksis, og at der fortsat opstår tab.

20 Endvidere har sagsøgeren anført, at Rådet i sin hidtidige praksis i overensstemmelse med artikel 15, stk. 1, i grundforordningen fra 1988 altid har fastsat antidum-

pingforanstaltningernes varighed til fem år, når de er blevet bekræftet efter en langvarig fornyet undersøgelse (jf. bl.a. den forordning, der var genstand for Rettens dom af 2.5.1995, forenede sager T-163/94 og T-165/94, NTN Corporation og Koyo Seiko mod Rådet, Sml. II, s. 1381).

21 Når det i artikel 15, stk. 3, i grundforordningen fra 1988 bestemmes, at den oprindelige antidumpingtold fortsat er gældende, indtil resultatet af den fornyede undersøgelse foreligger, indebærer dette en risiko, og det har været fællesskabslovgivers udtrykkelige hensigt, at denne risiko skal bæres af de eksportører, som er ansvarlige for dumping. Det samme gælder i henhold til artikel 15, stk. 4, i grundforordningen fra 1988 for så vidt angår en fornyet undersøgelse, der er i gang ved udløbet af antidumpingforanstaltningernes oprindelige anvendelsesperiode. I modsætning til, hvad der er anført i 103. betragtning til forordning nr. 2380/95 kan en antidumpingforanstaltnings anvendelsesperiode ikke være afhængig af varigheden af den fornyede undersøgelse, idet den afhænger af en række forhold, som virksomhederne i Fællesskabet ikke har nogen indflydelse på.

22 Endelig har sagsøgeren anført, at de »særlige omstændigheder«, Rådet har påberåbt sig, under ingen omstændigheder kan begrunde den begrænsning i anvendelsesperioden for antidumpingforanstaltningerne for fotokopieringsmaskiner, som kan kopiere med en hastighed på over 75 A4-ark pr. minut, idet antidumpingtolden med hensyn til disse fotokopieringsmaskiner er indført for første gang ved forordning nr. 2380/95.

23 Med anbringendets andet led har sagsøgeren gjort gældende, at nedsættelsen af antidumpingforanstaltningernes anvendelsesperiode indebærer en tilsidesættelse af de retsregler, der er fastsat i grundforordningerne om antidumping, navnlig for så vidt angår forholdet mellem rettigheder og pligter for virksomhederne i Fællesskabet og de dumpingudøvende virksomheder. Sagsøgeren har i denne forbindelse henvist til bestemmelserne i Rådets forordning (EF) nr. 3283/94 af 22. december 1994 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det

Europæiske Fællesskab (EFT L 349, s. 1, herefter »grundforordningen fra 1994«), men har samtidig understreget, at de tidligere grundforordninger indeholdt tilsvarende bestemmelser.

24 Sagsøgeren har nærmere redegjort for de processuelle rettigheder, der er indrømmet virksomhederne i Fællesskabet, og som indebærer, at de kan indgive klage (artikel 5 i grundforordningen fra 1994) og anmode om fornyet undersøgelse (artikel 11 i grundforordningen fra 1994). En klage og/eller en anmodning om fornyet undersøgelse skal indeholde tilstrækkeligt bevis for, at det er berettiget at indlede en procedure, og initiativet og bevisbyrden påhviler således virksomhederne i Fællesskabet. Når der først er indført en endelig antidumpingtold, fremgår det af artikel 11, stk. 2, i grundforordningen fra 1994, at virksomhederne i Fællesskabet er beskyttet mod dumping i en periode på fem år, medmindre der indledes en fornyet undersøgelse.

25 Endvidere har sagsøgeren anført, at initiativet og bevisbyrden i perioden på fem år fra tidspunktet for de endelige antidumpingforanstaltningers ikrafttræden i henhold til artikel 11, stk. 3, i grundforordningen fra 1994 påhviler de dumpingudøvende virksomheder.

26 Endelig har sagsøgeren anført, at Rådet ved at nedsætte antidumpingforanstaltningernes anvendelsesperiode til to år har ændret ved den ligevægt, som ved grundforordningen er skabt mellem rettigheder og pligter for virksomhederne i Fællesskabet og de dumpingudøvende virksomheder. Virksomhederne i Fællesskabet er således efter ca. et års forløb tvunget til på ny at tage initiativ til en anmodning om fornyet undersøgelse, nedsættelsen af antidumpingforanstaltningernes anvendelsesperiode indebærer et indgreb i den retlige beskyttelse af de europæiske virksomheder, og pligten til at indgive en anmodning og bevisbyrden pålægges uberettiget disse virksomheder.

27 Rådet har bestridt den af sagsøgeren foreslåede fortolkning af ordlyden af artikel 15, stk. 1, i grundforordningen fra 1988. Da det kun fremgår af bestemmelsens ordlyd, at antidumpingtolden bortfalder senest efter fem år, kan den ikke fortolkes således, at der fastsættes en minimumsvarighed af antidumpingtolden.

28 Ifølge Rådet bekræftes denne fortolkning af bestemmelsens forhistorie. Før vedtagelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1, herefter »grundforordningen fra 1984«), indeholdt grundforordningerne ikke specifikke bestemmelser vedrørende antidumpingforanstaltningernes varighed, således at Rådet frit kunne fastsætte varigheden heraf. Ved anvendelsen af de tidligere gældende regler var det Rådets normale praksis ikke at begrænse varigheden af antidumpingforanstaltninger, der således var gældende, indtil eksportørerne anmodede om en fornyet undersøgelse. Imidlertid glemte visse eksportører at anmode om en fornyet undersøgelse, eller de havde ikke nogen interesse heri, idet de ikke længere eksporterede til Fællesskabet. Det var grunden til, at der i artikel 15, stk. 1, i grundforordningen fra 1984 for første gang blev indsat en bestemmelse svarende til bestemmelsen i artikel 15, stk. 1, i grundforordningen fra 1988. Baggrunden herfor var i henhold til 34. betragtning til grundforordningen fra 1984, der svarer til 28. betragtning til grundforordningen fra 1988, at det fandtes »nødvendigt at fastslå, at antidumping- og udligningsforanstaltninger vil bortfalde efter en vis tid, medmindre det kan godtgøres, at de fortsat bør finde anvendelse«.

29 Rådet har anført, at der af hensyn til retssikkerheden og for at sikre virksomhederne i Fællesskabet en minimumsbeskyttelse konsekvent bør fastsættes en anvendelsesperiode på fem år i forbindelse med den første vedtagelse af antidumpingforanstaltninger, således at virksomhederne i Fællesskabet i hvert fald er beskyttet i denne periode, hvortil normalt kommer anvendelsesperioden for de foreløbige antidumpingforanstaltninger. De samme hensyn gør sig ikke gældende ved indledningen af en fornyet undersøgelse, idet virksomhederne i Fællesskabet i denne situation allerede har været beskyttet i en vis periode. Endvidere er de oprindelige antidumpingforanstaltninger stadig gældende, mens denne undersøgelse foregår, og virksomhederne i Fællesskabet er således ligeledes beskyttet i hele denne periode. Ved indførelsen af antidumpingtolden ved forordning nr. 2380/95 er den antidum-

pingtold, der blev indført ved forordning nr. 535/87, i virkeligheden blevet forlænget med fem år og otte måneder.

30 Endvidere har Rådet anført, at fællesskabsinstitutionernes tidligere praksis med hensyn til fastsættelse af anvendelsesperioden for antidumpingforanstaltninger, der er fastsat efter en fornyet undersøgelse, i modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, ikke kan binde Rådet.

31 Endelig har Rådet anført, at den omstændighed, at der ved forordning nr. 2380/95 for første gang indføres en antidumpingtold på PPC-fotokopieringsmaskiner, som kan kopiere med en hastighed på over 75 A4-ark pr. minut, heller ikke er til hinder for, at der fastsættes en kortere gyldighedsperiode for forordningen end fem år (jf. 15. betragtning til forordningen).

32 Hvad angår anbringendets andet led har Rådet anført, at i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, er der ikke ved fastsættelsen af en anvendelsesperiode på to år for den antidumpingtold, der indføres ved forordning nr. 2380/95, skabt en situation, hvor de japanske eksportører og virksomhederne i Fællesskabet ikke stilles lige.

33 Med hensyn til situationen for virksomhederne i Fællesskabet er disse blevet yderligere beskyttet, idet antidumpingtolden er forblevet i kraft i hele den periode, hvori den fornyede undersøgelse er foregået.

34 For så vidt angår de japanske eksportører har opretholdelsen af den ved forordning nr. 535/87 indførte antidumpingtold under hele den fornyede undersøgelse derimod været en ikke ubetydelig ulempe, idet de først måtte afvente udfaldet af undersøgelsen og derefter vente yderligere et år, før de selv har kunnet indgive en anmodning om fornyet undersøgelse.

Rettens bemærkninger

35 Det bemærkes indledningsvis, at selv om forordning nr. 2380/95 er udstedt, efter at grundforordningen fra 1994 trådte i kraft den 1. januar 1995, fremgår det af sidstnævnte forordnings artikel 24, at grundforordningen fra 1988 fortsat finder anvendelse på fornyede undersøgelser, der er indledt før den 1. september 1994. Da forordning nr. 2380/95 er vedtaget efter en fornyet undersøgelse, som blev indledt i august 1992, skal spørgsmålet om forordningens lovlighed således vurderes på grundlag af bestemmelserne i grundforordningen fra 1988.

36 Det bestemmes i artikel 15, stk. 1, i grundforordningen fra 1988, at »antidumping-[...]told [bortfalder] ... efter en frist på fem år fra den dato, på hvilken den pågældende foranstaltning trådte i kraft eller senest blev ændret eller bekræftet«.

37 Det fremgår for det første af en ordret fortolkning af bestemmelsen, at denne ved at foreskrive, at antidumpingtolden »bortfalder« efter fem år, fastsætter et tidspunkt, hvor tolden automatisk ophører, men ikke en obligatorisk minimumsperiode for anvendelsen af antidumpingtolden.

38 I modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, kan den ordrette fortolkning af denne bestemmelse ikke påvirkes af dens forhistorie.

39 En bestemmelse svarende til artikel 15, stk. 1, i grundforordningen fra 1988 blev for første gang indført i antidumpingbestemmelserne ved artikel 15, stk. 1, i grundforordningen fra 1984. 34. betragtning til denne forordning, der er identisk med 28. betragtning til grundforordningen fra 1988, og hvori anføres, at »det er nødvendigt at fastslå, at antidumping- og udligningsforanstaltninger vil bortfalde efter en vis tid, medmindre det kan godtgøres, at de fortsat bør finde anvendelse«, bekræfter i virkeligheden kun, at der i denne bestemmelse fastsættes et tidspunkt for, hvornår antidumpingtolden automatisk ophører.

40 Endvidere fremgik det af artikel 9 i den tidligere antidumpingkodeks, som var gældende, da grundforordningen fra 1984 blev vedtaget, at en »antidumpingtold [kun] forbliver ... i kraft, så længe og i det omfang det er nødvendigt for at modvirke dumping, der forvolder skade«. Denne bestemmelse omfatter efter sin ordlyd kun antidumpingtoldens maksimale anvendelsesperiode.

41 Det må herefter undersøges, om det — således som sagsøgeren har anført — fremgår af den måde, hvorpå grundforordningen fra 1988 er opbygget, og dens formål, at artikel 15, stk. 1, skal fortolkes således, at der herved fastsættes en obligatorisk minimumsperiode for anvendelsen af antidumpingtolden.

42 Det bemærkes i denne forbindelse for det første, at der i artikel 15, stk. 2, 3 og 4, i grundforordningen fra 1988 implicit henvises til den i stk. 1 omhandlede femårsperiode. Det er bl.a. tilfældet i artikel 15, stk. 4, der lyder således:

»Hvis en fornyet undersøgelse i henhold til artikel 14 er i gang ved udløbet af den pågældende femårsperiode, forbliver foranstaltningen ligeledes i kraft, indtil resultatet af den fornyede undersøgelse foreligger. En meddelelse herom offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* inden udløbet af den pågældende femårsperiode.«

43 Selv om disse henvisninger viser, at artikel 15, stk. 2, 3 og 4, i grundforordningen fra 1988 bygger på den forudsætning, at femårsperioden er den normale anvendelsesperiode for den endelige antidumpingtold, kan bestemmelserne ikke fortolkes således, at denne periode i modsætning til, hvad der fremgår af en ordret fortolkning af forordningens artikel 15, stk. 1, skal anses for en obligatorisk minimumsperiode for anvendelsen af den endelige antidumpingtold.

44 For så vidt angår forholdet mellem rettigheder og pligter for de dumpingudøvende virksomheder og virksomhederne i Fællesskabet, således som dette er fastlagt i grundforordningen, bemærkes, at Rådet selv har anført, at der konsekvent bør fastsættes en anvendelsesperiode på fem år i forbindelse med den første vedtagelse af de endelige antidumpingforanstaltninger med henblik på at sikre virksomhederne i Fællesskabet en tilstrækkelig beskyttelse.

45 Der er imidlertid ikke holdepunkter for at antage, at den retlige ordning, der er fastlagt ved grundforordningen, således som sagsøgeren har anført i forbindelse med anbringendets andet led, er til hinder for, at Rådet i særlige tilfælde, og når det er objektivt begrundet, kan fastsætte en kortere gyldighedsperiode end fem år for en forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, i hvert fald ikke når det drejer sig om en endelig antidumpingtold, som fastsættes efter en fornyet undersøgelse af tidligere vedtagne foranstaltninger. Den ret til at fastsætte antidumpingforanstaltninger, som Rådet har i henhold til grundforordningen, må anses for forudsætningsvis at indebære en ret til at fastsætte en tidsmæssig begrænsning af anvendelsen af sådanne foranstaltninger, hvis det er i overensstemmelse med de mål, der forfølges med forordningen, og det forhold mellem rettigheder og pligter for de involverede parter, som er fastlagt heri.

46 Artikel 15, stk. 1, i grundforordningen fra 1988 må herefter fortolkes således, at Rådet har en skønsmæssig beføjelse til at fastsætte en kortere anvendelsesperiode

end fem år for den endelige antidumpingtold, der fastsættes efter en fornyet undersøgelse af tidligere fastsatte foranstaltninger, hvis en sådan begrænsning på grund af særlige omstændigheder er den bedste måde at tage hensyn til de involverede parters modstridende interesser og at opretholde den ligevægt mellem disse interesser, som søges skabt ved grundforordningen.

47 Det bemærkes i denne forbindelse, at det er uden betydning, at Rådet ikke før vedtagelsen af forordning nr. 2380/95 i andre tilfælde måtte have gjort brug af sin skønsmæssige beføjelse til at fastsætte en kortere anvendelsesperiode end fem år for den endelige antidumpingtold, der fastsættes efter en fornyet undersøgelse af tidligere fastsatte foranstaltninger, navnlig fordi Rådet selv har anført, at der er tale om en skønsmæssig beføjelse, som kun kan anvendes, når der foreligger særlige omstændigheder.

48 Endvidere bemærkes, at for så vidt sagsøgerens argumenter går ud på at bestride, at Rådet konkret var berettiget til at begrænse anvendelsesperioden for den ved forordning nr. 2380/95 indførte antidumpingtold til to år, må dette undersøges i forbindelse med sagsøgerens øvrige anbringender. Da nærværende anbringende støttes på, at Rådet principielt ikke har kompetence til at fastsætte varigheden af antidumpingtolden til mindre end fem år, er de pågældende argumenter uden betydning i denne sammenhæng.

49 Anbringendet må herefter forkastes.

Anbringenderne om et åbenbart urigtigt skøn og en tilsidesættelse af traktatens artikel 190

Parternes argumenter

50 Sagsøgeren har anført, at selv om det antages, at Rådet havde en skønsmæssig kompetence i forbindelse med fastsættelsen af anvendelsesperioden for en antidumpingforanstaltning, hvilket sagsøgeren bestrider, har Rådet anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at begrænse anvendelsesperioden for forordning nr. 2380/95.

51 Endvidere har sagsøgeren anført, at den fornyede undersøgelse ikke kan være en »særlig omstændighed«, som begrunder, at anvendelsesperioden for antidumpingforanstaltningen begrænses. Når henses til, hvor kompleks proceduren vedrørende antidumpingtolden på fotokopieringsmaskiner var, og til de undersøgelser, Kommissionen måtte gennemføre, kan en undersøgelsesperiode på tre år ikke anses for ekstraordinær lang. Endvidere er det uden betydning, om en undersøgelse med en varighed på mere end tre år er unormal, idet det afgørende er, at det i sidste ende afgøres af fællesskabsinstitutionerne, hvor længe en fornyet undersøgelse varer.

52 For så vidt Rådet gør gældende, at producenterne i Fællesskabet er beskyttet i hele den periode, hvor den fornyede undersøgelse foregår, vurderer det den retlige karakter af denne procedure forkert. Når det bestemmes i artikel 15, stk. 3, i grundforordningen fra 1988, at foranstaltningen fortsat er gældende, indtil resultatet af den fornyede undersøgelse foreligger, gøres opretholdelsen af foranstaltningen afhængig af udfaldet af den fornyede undersøgelse. Hvis undersøgelsen f.eks. munder ud i, at det fastslås, at der ikke foreligger dumping fra eksportørernes side, ophæves foranstaltningerne, og eksportørerne kan som udgangspunkt efter anmodning få tilbagebetalt den antidumpingtold, de har betalt, mens undersøgelsen pågik.

53 Endvidere har sagsøgeren bestridt det af Rådet anførte, hvorefter varigheden af undersøgelsen og opretholdelsen af den ved forordning nr. 535/87 indførte antidumpingtold i denne periode har været en ikke ubetydelig ulempe for eksportørerne. Eksportørerne har således ved deres henvendelser gjort, hvad de kunne for at forlænge undersøgelsesperioden, idet en hurtigere sagsbehandling kun ville have indebåret ulemper for dem. Eksportørerne vidste, at antidumpingtolden sandsynligvis ville blive udvidet til også at omfatte PPC-fotokopieringsmaskiner, som kan kopiere med en hastighed på over 75 A4-ark pr. minut, og at antidumpingtolden ville blive forhøjet. Derimod var fabrikanterne af fotokopieringsmaskiner i Fællesskabet navnlig interesseret i, at undersøgelsen hurtigt blev afsluttet, og at der blev truffet nye antidumpingforanstaltninger.

54 Da formålet med at fjerne virkningerne af dumping var at genskabe rimelige og gennemskuelige markedsvilkår og at bringe de konkurrenceforstyrrelser til ophør, som var en følge af en ulovlig forretningspolitik, var det eneste afgørende i forbindelse med Rådets udøvelse af dets skøn, når henses til resultatet af den fornyede undersøgelse, om (nye) antidumpingforanstaltninger var nødvendige for at opveje en dumping, som medførte en skade. Rådet skulle i denne forbindelse have vurderet, om de mål, der forfølges med antidumpingforanstaltningerne, kunne nås, hvis anvendelsesperioden blev nedsat til to år.

55 På grundlag af alle de foreliggende forhold skulle Rådet have fastsat en ny anvendelsesperiode på fem år fra tidspunktet for ikrafttrædelsen af forordning nr. 2380/95. Sagsøgeren har i denne forbindelse fremført tre grupper af argumenter.

56 Med den første gruppe argumenter gør sagsøgeren gældende, at fællesskabsmyndighederne på grundlag af den fornyede undersøgelse fastslog, at de japanske eksportører havde forstærket deres dumpingpraksis, at den skade, dumpingen medførte for virksomhederne i Fællesskabet, var blevet større, og at der derfor var en øget interesse i at bevare virksomhederne i Fællesskabet.

57 Ifølge sagsøgeren fremgår det af det, fællesskabsmyndighederne fastslog, at dumpingmargenerne for hver af de involverede eksportører var væsentlig højere end satserne for den oprindelige antidumpingtold, idet den vejede gennemsnitlige dumpingmargen var på 41% (jf. 76. og 78. betragtning til forordning nr. 2380/95). De japanske eksportører havde således forstærket deres dumpingpraksis, hvorfor Rådet burde have fastsat en antidumpingtold under hensyntagen hertil.

58 Endvidere var den skade, dumpingen medførte for virksomhederne i Fællesskabet, ifølge sagsøgeren tiltaget. For så vidt angår alle de fotokopieringsmaskiner, som blev anset for at være samme varer, er det således godtgjort, at de væsentligste nøgletal for virksomhederne i Fællesskabet forringedes væsentligt fra 1988 og til udgangen af undersøgelsesperioden, både for så vidt angår produktionen (en nedgang på 16%), markedsandelen (en nedgang fra 15,4% til 12,4%) og rentabiliteten ved salg af PPC-fotokopieringsmaskiner (en nedgang fra 11,1% til 2,7%) (33., 34. og 35. betragtning til forordning nr. 2380/95). Trods nedgangen i eksporten fra Japan fastslog Kommissionen endvidere, at der var tale om betydelige underbudsmargener (42. og 43. betragtning til forordningen). På baggrund heraf konkluderede Rådet, at hvis den gældende antidumpingtold bortfaldt, ville der igen blive forvoldt væsentlig skade (jf. navnlig 81. og 87. betragtning til forordningen).

59 Endelig har Rådet fastslået, at Fællesskabet havde en øget interesse i at bibeholde en europæisk produktion af fotokopieringsmaskiner, og at et bortfald af tolden ville være et incitament for de japanske eksportører til at reducere deres produktion i Fællesskabet for at nedbringe de betydelige lagerbeholdninger i Japan og for at øge kapacitetsudnyttelsen dér (betragtning 88 ff.).

60 Efter sagsøgerens opfattelse kan det heraf udledes, at det, fællesskabsmyndighederne fastslog i forbindelse med den fornyede undersøgelse, klart taler imod enhver begrænsning af antidumpingforanstaltningernes anvendelsesperiode. Sammenhængen mellem det, der er fastslået, og antidumpingforanstaltningernes anvendelsesperiode fremgår ikke kun af artikel 15, stk. 1, i grundforordningen fra 1988,

men underbygges også af, at dumpingen og den skade, der er påført virksomhederne i Fællesskabet, ikke er fjernet, men derimod er væsentlig øget i den periode, hvor forordning nr. 535/87 fandt anvendelse.

61 Med den anden gruppe af argumenter gør sagsøgeren gældende, at Rådet ikke har taget hensyn til de særlige forhold vedrørende fotokopieringsmaskiner, som kan kopiere med en hastighed på over 75 A4-ark pr. minut, og som for første gang er beskyttet mod dumpingimport ved forordning nr. 2380/95. De japanske eksportører førte en særlig aggressiv politik med hensyn til fotokopieringsmaskiner i dette højere segment, og det må under disse omstændigheder anses for at være i strid med det, fællesskabsmyndighederne selv fastslog, at der for dette segment af fotokopieringsmaskiner kun blev indført en antidumpingtold for en periode på to år.

62 Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at markedet for PPC-fotokopieringsmaskiner, som kan kopiere med en hastighed på over 75 A4-ark pr. minut, var særlig vigtigt for producenterne i Fællesskabet. I forordning nr. 2380/95 (42. og 46. betragtning) har Rådet og Kommissionen fastslået, at dette marked både er karakteriseret ved en betydelig stigning i importen og et større underbud.

63 Sagsøgeren ønsker ikke »særlige regler« for de omtalte maskiner, men alene, at den normale regel i artikel 15, stk. 1, i grundforordningen fra 1988 anvendes. Rådet har således selv erkendt, at der af hensyn til retssikkerheden og for at sikre en minimumsbeskyttelse bør fastsættes en anvendelsesperiode på fem år for foranstaltninger, der vedtages for første gang.

64 Endvidere har sagsøgeren anført, at der ikke er givet nogen begrundelse for, at Rådet også har begrænset anvendelsesperioden for antidumpingforanstaltningerne vedrørende disse fotokopieringsmaskiner til to år, hvilket ligeledes er i strid med traktatens artikel 190.

65 Endelig har sagsøgeren anført, at visse japanske producenter før ikrafttrædelsen af forordning nr. 2380/95 havde opbygget store lagre af denne type fotokopieringsmaskiner, således at de kan hindre opfyldelsen af formålet med antidumpingforanstaltningerne.

66 Med den tredje gruppe af argumenter gør sagsøgeren gældende, at der er fare for, at begrænsningen af gyldighedsperioden for forordning nr. 2380/95 til to år danner præcedens, hvilket vil kunne føre til, at antidumpinginstrumentet mister en væsentlig del af sin værdi. Dette gælder navnlig, når fællesskabsinstitutionerne trods en situation, hvor dumpingen forstærkes, skaden øges, og hvor Fællesskabet har en betydelig interesse i at opretholde en vigtig industrisektor, reducerer varigheden af antidumpingforanstaltningerne. I modsætning til, hvad Rådet har anført, bygger denne argumentation ikke kun på rent politiske overvejelser.

67 Rådet har indledningsvis anført, at det udtrykkeligt fremgår af 103. betragtning til forordning nr. 2380/95, at grunden til, at det undtagelsesvis fastsatte forordningens gyldighedsperiode til to år var den ekstraordinært lange tid, der medgik til den fornyede undersøgelse, og at antidumpingtolden forblev i kraft under hele proceduren. Herved blev anvendelsesperioden for antidumpingtolden i virkeligheden ved forordning nr. 2380/95 forlænget til fem år og otte måneder, og sagsøgeren er derfor bedre stillet nu, end hvis Rådet umiddelbart havde forlænget den oprindelige antidumpingtold i fem år.

68 For så vidt angår varigheden af den fornyede undersøgelse var denne ifølge Rådet usædvanlig lang, hvilket bekræftes af, at den sagsbehandling, som førte frem til indførelsen af antidumpingtolden ved forordning nr. 535/87, kun varede ca. halvandet år.

69 For så vidt sagsøgeren påberåber sig andre forhold end varigheden af undersøgelsen til støtte for, at gyldighedsperioden for forordning nr. 2380/95 ikke skulle have været begrænset, kan disse ikke påvirke Rådets vurdering på dette punkt.

70 Sagsøgerens argumenter vedrørende øgningen af dumpingen og den skade, der herved påføres virksomhederne i Fællesskabet, og Fællesskabets øgede interesse bygger i det væsentlige på de betragtninger, der er anført i forordning nr. 2380/95. Der er imidlertid ingen forbindelse mellem disse faktorer og fastsættelsen af anvendelsesperioden for den antidumpingtold, der er indført ved forordningen.

71 Endvidere har Rådet anført, at den i 15. betragtning til forordning nr. 2380/95 har redegjort for grundene til, at der ikke kunne fastsættes særlige regler for fotokopieringsmaskiner, som kan kopiere med en hastighed på over 75 A4-ark pr. minut. Da der derfor ikke kunne fastsættes en afvigende anvendelsesperiode for antidumpingtolden for disse maskiner, var det heller ikke nødvendigt, at forordning nr. 2380/95 indeholdt en særlig begrundelse på dette punkt.

Rettens bemærkninger

72 Det bemærkes indledningsvis, at sagsøgeren ikke med føje kan gøre gældende, at den tid, der medgik til den fornyede undersøgelse, ikke i dette tilfælde var unor-

malt lang. Det er tilstrækkeligt i denne forbindelse at bemærke, at det fremgår af artikel 7, stk. 9, i grundforordningen fra 1988, at en »undersøgelse indstilles enten ved, at den afsluttes, eller ved at der træffes endelige foranstaltninger. Den indstilles normalt inden for en frist på et år efter procedurens iværksættelse«. Kommissionen gav først meddelelse om, at der ville blive indledt en fornyet undersøgelse den 14. august 1992, dvs. ca. seks måneder efter offentliggørelsen af meddelelsen den 11. februar 1992 om, at den agtede at indlede en fornyet undersøgelse. Den fornyede undersøgelse varede herefter fra august 1992 til oktober 1995, dvs. ca. 38 måneder.

73 Det må på denne baggrund først undersøges, om den unormalt lange tid, der medgik til den fornyede undersøgelse, var et forhold, som Rådet lovligt kunne tage hensyn til ved fastsættelsen af anvendelsesperioden for den endelige antidumpingtold, som blev fastsat ved afslutningen af undersøgelsen. I denne forbindelse må det fastlægges, hvilke konsekvenser den unormalt lange sagsbehandlingstid havde for de virksomheder, som er pålagt antidumpingtolden, og for virksomhederne i Fællesskabet.

74 Med hensyn til de virksomheder, som er pålagt antidumpingtolden, bemærkes, at de endelige antidumpingforanstaltninger, der er indført ved forordning nr. 535/87, var gældende under hele den fornyede undersøgelse, jf. artikel 15, stk. 3, i grundforordningen fra 1988. Selv om den fornyede undersøgelse omfattede perioden fra den 1. juli 1991 til den 30. juni 1992, medførte indførelsen af nye endelige foranstaltninger ved forordning nr. 2380/95, at de virksomheder, som blev pålagt antidumpingforanstaltninger, først i oktober 1996 kunne anmode om en fornyet undersøgelse. Det fremgår således af artikel 14, stk. 1, i grundforordningen fra 1988, at der kun kan fremsættes en begæring om fornyet undersøgelse »under forudsætning af, at der er forløbet mindst et år, efter at undersøgelsen er indstillet«.

75 Virksomhederne i Fællesskabet var dermed på grund af varigheden af den fornyede undersøgelse sikret en beskyttelse mod dumping i hvert fald indtil oktober 1996.

76 Rådet findes derfor med rette at have antaget, at den unormalt lange tid, der medgik til den fornyede undersøgelse, påvirkede retstillingen for parterne i proceduren på en måde, som var til ugunst for de virksomheder, der var pålagt antidumpingforanstaltninger.

77 Den unormalt lange tid, der medgik til den fornyede undersøgelse, må herefter anses for et forhold, der kunne begrunde en begrænsning af anvendelsesperioden for de endelige antidumpingforanstaltninger, som blev vedtaget ved afslutningen af denne procedure. Endvidere findes Rådet ikke at have overskredet grænserne for sit skøn, da det under hensyn til varigheden af den fornyede undersøgelse anså det for rimeligt at begrænse gyldighedsperioden for forordning nr. 2380/95 til to år. Således indebar indførelsen af nye endelige foranstaltning ved forordning nr. 2380/95, at virksomhederne i Fællesskaber ville være beskyttet mod dumping indtil oktober 1997, dvs. i mere end fem år fra udløbet af den oprindelige antidumpingtold, medmindre der blev indgivet en anmodning om fornyet undersøgelse af de ved forordningen indførte foranstaltninger.

78 Det må herefter undersøges, om de øvrige forhold, sagsøgeren har påberåbt sig, burde have medført, at Rådet ikke begrænsede gyldighedsperioden for forordning nr. 2380/95 til to år trods den unormalt lange tid, der medgik til den fornyede undersøgelse.

79 I denne forbindelse bemærkes for det første, at sagsøgeren ikke har fremlagt noget bevis for, at de virksomheder, der er pålagt antidumpingtolden, forhalede den fornyede undersøgelse.

80 For det andet finder Retten at måtte forkaste sagsøgerens argumentation om, at det, fællesskabsmyndighederne fastslog i forbindelse med undersøgelsen med hensyn til dumping, den heraf forårsagede skade og Fællesskabets interesse, skulle have medført, at Rådet havde forlænget antidumpingtolden i en ny femårsperiode.

81 Det bemærkes i denne forbindelse, at den fornyede undersøgelse omfattede perioden fra den 1. juli 1991 til den 30. juni 1992. Endvidere henvises til, at de antidumpingforanstaltninger, som blev indført ved forordning nr. 535/87, forblev i kraft under hele undersøgelsen. På grundlag af det, fællesskabsmyndighederne lagde til grund i forbindelse med undersøgelsen med hensyn til dumping, den heraf forårsagede skade og Fællesskabets interesse, fastslog Rådet, at der ikke var grundlag for at lade de antidumpingforanstaltninger, som var indført ved forordning nr. 535/87, udløbe, og at den sats for antidumpingtolden, der var fastsat heri, skulle opretholdes. Da varigheden af den endelige antidumpingtold, som blev indført ved forordning nr. 2380/95, var fastsat til to år, var virksomhederne i Fællesskabet således beskyttet mod dumping i en periode på mere end fem et halvt år efter det tidspunkt, hvor den ved forordning nr. 535/87 indførte antidumpingtold ville være udløbet i februar 1992, hvis der ikke var indledt en fornyet undersøgelse.

82 Sagsøgeren kan under disse omstændigheder ikke med føje gøre gældende, at der skulle være taget hensyn til de omhandlede forhold i forbindelse med fastsættelsen af anvendelsesperioden for de nye endelige antidumpingforanstaltninger. Det bemærkes i denne forbindelse, at selv om disse forhold ville være relevante ved vurderingen af den sats for antidumpingtolden, som er fastsat i forordning nr. 2380/95, har sagsøgeren imidlertid ikke nedlagt påstand om annullation af denne sats.

83 For det tredje har sagsøgeren gjort gældende, at anvendelsesperioden for de nye antidumpingforanstaltninger ikke skulle være begrænset, idet der ved forordning nr. 2380/95 for første gang indføres antidumpingtold for fotokopieringsmaskiner, som kan kopiere med en hastighed på over 75 A4-ark pr. minut. Det er ubestridt, at disse fotokopieringsmaskiner ikke var omfattet af den antidumpingtold, som blev indført ved forordning nr. 535/87, idet sådanne maskiner på dette tidspunkt ikke blev importeret fra Japan, og fotokopieringsmaskiner, som kan kopiere med en hastighed over 75 fotokopier pr. minut, blev ikke fremstillet af virksomhederne i Fællesskabet.

84 I overensstemmelse med sagsøgerens anmodning herom omfattede den fornyede undersøgelse ligeledes fotokopieringsmaskiner, som kan kopiere med en hastighed på over 75 A4-ark pr. minut. Det anføres herom i 15. betragtning, tredje afsnit, til forordning nr. 2380/95:

»Det ville være ulogisk, være i strid med det system, der er fastsat ved [grundforordningen fra 1988], og ville kunne føre til ikke samstemmende resultater, hvis Kommissionen skulle gennemføre to særskilte procedurer vedrørende samme vare med oprindelse i samme land. For så vidt angår PPC[-fotokopieringsmaskiner] fra Japan blev den fornyede undersøgelse af gældende foranstaltninger i henhold til artikel 15 også iværksat og gennemført i henhold til artikel 14 ud fra den betragtning, at artikel 15 bør, og faktisk kun kan, læses sammen med artikel 14. Fornyede undersøgelser af gældende foranstaltninger i henhold til disse bestemmelser kan eventuelt føre til ændring af foranstaltningerne. Hvis gældende foranstaltninger efter en fornyet undersøgelse ikke kunne ændres, således at de inden for rammerne af disse foranstaltninger omfatter nye typer af samme vare, ville virkningerne af foranstaltningerne blive svækket.«

85 Da fotokopieringsmaskinerne med stor kapacitet blev inddraget i den fornyede undersøgelse med den begrundelse, at det ville være ulogisk og til hinder for antidumpingforanstaltningernes effektive virkning at fastsætte to forskellige regelsæt for dumping med hensyn til ensartede varer med oprindelse i samme land, var Rådet berettiget til at bestemme, at antidumpingtolden skulle være gældende i samme tidsrum for alle de af undersøgelsen omfattede fotokopieringsmaskiner.

86 Endvidere bemærkes, at når henses til, at forordning nr. 2380/95 blev vedtaget efter en fornyet undersøgelse af de allerede trufne foranstaltninger, hvori fotokopieringsmaskinerne med stor kapacitet først blev inddraget efter sagsøgerens udtrykkelige anmodning, gik Rådet ikke uden for sin skønsmæssige beføjelse, da den fandt, at inddragelsen af disse fotokopieringsmaskiner i den fornyede undersøgelse ikke begrundede, at der blev fastsat en anvendelsesperiode for de nye endelige foranstaltninger på mere end to år.

87 Herudover bemærkes, at sagsøgeren ikke har fremlagt beviser for, at visse japanske eksportører før ikrafttrædelsen af forordning nr. 2380/95 skulle have opbygget betydelige lagre af fotokopieringsmaskiner med henblik på at omgå antidumpingtolden. Det er derfor ikke nødvendigt for Retten at undersøge, om der fandtes sådanne indicier for et forsøg på at omgå den antidumpingtold, der for første gang blev indført for disse fotokopieringsmaskiner, at der burde være taget hensyn hertil ved fastsættelsen af anvendelsesperioden for de nye endelige antidumpingforanstaltninger, som blev fastsat ved forordningen.

88 Med hensyn til sagsøgerens anbringende om en tilsidesættelse af traktatens artikel 190 bemærkes, at inddragelsen af fotokopieringsmaskiner, som kan kopiere med en hastighed på over 75 A4-ark pr. minut, i den fornyede undersøgelse i 15. betragtning til forordning nr. 2380/95 er begrundet med, at sagsøgeren havde fremsat udtrykkelig anmodning herom, og at det ville være ulogisk at indlede to forskellige procedurer for fotokopieringsmaskiner med oprindelse i Japan. Da Rådet i 103. betragtning til forordning nr. 2380/95 (jf. ovenfor, præmis 9) har redegjort for grundene til, at forordningens gyldighedsperiode blev fastsat til to år, var det ikke forpligtet til specifikt at begrunde begrænsningen af forordningens gyldighedsperiode for så vidt angår fotokopieringsmaskinerne med stor kapacitet.

89 Endelig bemærkes for det fjerde, at sagsøgerens argument om, at der er en fare for, at begrænsningen af gyldighedsperioden for forordning nr. 2380/95 danner præcedens, hvilket kan føre til, at antidumpinginstrumentet mister en væsentlig del af sin værdi, må forkastes. Dette argument støttes ikke på en tilsidesættelse af en retsregel. Da Rådet selv har gjort gældende, at dets skønsmæssige beføjelse til at fastsætte anvendelsesperioden for den endelige antidumpingtold, som indføres efter en fornyet undersøgelse af tidligere fastsatte foranstaltninger, til mindre end fem år, kun kan bringes i anvendelse under særlige omstændigheder, er der under alle omstændigheder ikke grundlag for at antage, at begrænsningen af gyldighedsperioden for forordning nr. 2380/95 vil kunne danne præcedens og dermed kunne have indflydelse på antidumpingforanstaltningernes effektivitet.

90 Herefter må anbringenderne om et åbenbart urigtigt skøn og en tilsidesættelse af traktatens artikel 190 forkastes.

Anbringendet om tilsidesættelse af de forsvarsrettigheder, der tilkommer virksomhederne i Fællesskabet, og deres rettigheder med henblik på at sikre antidumpingforanstaltningernes effektivitet

Parternes argumenter

91 Sagsøgeren har indledningsvis anført, at de japanske eksportører kort efter indførelsen af den endelige antidumpingtold på fotokopieringsmaskiner i 1987 i stor udstrækning omgik beskyttelsesforanstaltningerne ved opførelse af samlefabrikker i Fællesskabet (jf. bl.a. Rådets forordning (EØF) nr. 3205/88 af 17.10.1988 om udvidelse af den antidumpingtold, der indførtes ved forordning nr. 535/87, til også at omfatte visse PPC-fotokopieringsmaskiner, som samles i Fællesskabet, EFT L 284, s. 36). Endvidere påtog eksportørerne sig i et vist omfang at betale antidumpingtolden, således at der ikke kunne konstateres nogen prisstigning på markedet i Fællesskabet. Sagsøgeren har i denne forbindelse henvist til Kommissionens konklusioner efter den fornyede undersøgelse, på grundlag af hvilke den fastslog, at der var tale om en øget dumping og et øget underbud.

92 Efter sagsøgerens opfattelse må der påregnes den samme adfærd fra de japanske eksportører og importører af fotokopieringsmaskiner med henblik på, at de kan undgå prisstigninger og tab af markedsandele i Fællesskabet, efter at antidumpingtolden er blevet opretholdt ved forordning nr. 2380/95. Endvidere må der tages hensyn til, at de japanske producenter af fotokopieringsmaskiner har opført samlefabrikker i andre asiatiske lande, navnlig Folkerepublikken Kina, idet statistikkerne viser en stigning i eksporten herfra til Fællesskabet. Sagsøgeren har bevis for en omgåelse af antidumpingtolden på de omhandlede fotokopieringsmaskiner.

93 Virksomhederne i Fællesskabet må derfor ifølge sagsøgeren træffe de nødvendige foranstaltninger for at undgå, at antidumpingtolden absorberes og/eller omgås ved samling af fotokopieringsmaskiner i Fællesskabet og/eller i tredjelande, ved at benytte de særlige procedurer i henhold til grundforordningen om antidumping. De særlige procedurer til imødegåelse af absorbering af antidumpingtolden (artikel 12 i grundforordningen fra 1994) og omgåelse (forordningens artikel 13) forudsætter imidlertid, at virksomhederne i Fællesskabet fremsætter en anmodning herom. En sådan anmodning skal indeholde de nødvendige beviser eller oplysninger til støtte for, at der bør indledes en undersøgelse. Endvidere vil der i hvert fald medgå mere end to år til indsamling af beviser, udarbejdelse og indgivelse af en anmodning, høring af medlemsstaterne, indledning af proceduren, Kommissionens undersøgelser og fællesskabsmyndighedernes udarbejdelse og vedtagelse af en beslutning.

94 Med begrænsningen af gyldighedsperioden for forordning nr. 2380/95 til to år fratages virksomhederne i Fællesskabet efter sagsøgerens opfattelse derfor den retsbeskyttelse, de er indrømmet ved grundforordningen om antidumping, idet en sådan periode ikke er tilstrækkelig til at sikre en effektiv varetagelse af de rettigheder, selskabet har i henhold til artikel 12 og 13 i grundforordningen fra 1994. Ved begrænsningen af gyldighedsperioden sker der således et væsentligt indgreb i de rettigheder, virksomhederne i Fællesskabet har.

95 Endvidere har sagsøgeren anført, at Kommissionen i en skrivelse af 7. april 1995 udtalte, at der måtte fastsættes en anvendelsesperiode for antidumpingtolden, som muliggjorde en effektiv gennemførelse af antidumpingforanstaltningerne og eventuelt indledning af de særlige procedurer i henhold til grundforordningen.

96 Rådet har indledningsvis anført, at sagsøgerens påstande vedrørende absorbering eller omgåelse af antidumpingtolden i fremtiden er rent spekulative, og at selskabet ikke har fremlagt noget bevis for sine påstande. Det er i denne forbindelse irrele-

vant, at sagsøgeren henviser til, hvad der blev fastslået under den fornyede undersøgelse, idet dette angår fortiden. Endvidere kan den øgede dumping skyldes ikke blot en absorbering af antidumpingtolden, men også en stigning i den normale værdi. Endelig beregnede Kommissionen ikke et eventuelt prisunderbuds størrelse i forbindelse med vedtagelsen af den oprindelige antidumpingtold ved forordning nr. 535/87, og det kan derfor ikke fastslås, om underbuddet er øget.

97 Under alle omstændigheder kan begrænsningen af gyldighedsperioden for forordning nr. 2380/95 til to år efter Rådets opfattelse ikke berøve sagsøgeren den retsbeskyttelse, selskabet har i henhold til grundforordningen fra 1994. Anmodninger, der fremsættes i henhold til reglerne om de særlige procedurer, kan således støttes på begivenheder, der ligger forud for vedtagelsen af forordning nr. 2380/95, idet den antidumpingtold, som blev indført ved forordning nr. 535/87, stadig var i kraft under den fornyede undersøgelse. Sagsøgeren havde allerede kunnet fremsætte sådanne anmodninger under den fornyede undersøgelse.

98 Endvidere har Rådet anført, at begrænsningen af gyldighedsperioden for forordning nr. 2380/95 til to år var begrundet i særlige omstændigheder. Såfremt det antages, at denne begrænsning af anvendelsesperioden for antidumpingforanstaltningerne indebærer en indskrænkning i den adgang, virksomhederne i Fællesskabet har til at benytte procedurerne i henhold til artikel 12 og 13 i grundforordningen fra 1994, er der tale om en konsekvens, som er accepteret i forbindelse med den retlige ordning, der er indført ved forordningen.

99 Endelig har Rådet anført, at såfremt sagsøgeren påviser, at der er tale om absorbering eller omgåelse af antidumpingtolden, vil selskabet kunne påberåbe sig beviserne herfor til støtte for en anmodning om en fornyet undersøgelse.

Rettens bemærkninger

100 Det bemærkes indledningsvis, at nærværende anbringende må vurderes på grundlag af den grundforordning, som var i kraft, da forordning nr. 2380/95 blev vedtaget, dvs. grundforordningen fra 1994, idet eventuelle anmodninger om indledning af procedurer med henblik på beskyttelse af virksomhederne i Fællesskabet mod absorbering eller omgåelse af antidumpingtolden skulle indgives i henhold til bestemmelserne i denne forordning.

101 Det må fastslås, at der ikke er grundlag for at antage, at begrænsningen af gyldighedsperioden for forordning nr. 2380/95 til to år har medført en indskrænkning i de rettigheder, virksomhederne i Fællesskabet har med henblik på at imødegå absorbering eller omgåelse af antidumpingtolden.

102 Sagsøgeren har således ikke fremført noget bevis for, at der på tidspunktet for vedtagelsen af forordning nr. 2380/95 var nogen overhængende fare for absorbering eller omgåelse af antidumpingtolden. Under alle omstændigheder kan der ikke efter grundforordningen fra 1994 vedtages endelige antidumpingforanstaltninger, som er gældende i mere end fem år, og det er derfor uundgåeligt, at i hvert fald når der er gået tre år, vil de endelige antidumpingforanstaltninger bortfalde efter en frist på højst to år, hvis der ikke fremsættes en anmodning om fornyet undersøgelse. Selv om det antages, at det i praksis vil være vanskeligt for virksomhederne i Fællesskabet at anvende de procedurer, der er fastsat med henblik på beskyttelse mod absorbering og/eller omgåelse af antidumpingtolden, når antidumpingforanstaltningerne udløber inden for en frist på to år, beror denne situation på den retlige ordning, der er indført ved grundforordningen.

103 Dette anbringende må herefter ligeledes forkastes.

Påstanden om fremlæggelse af dokumenter

104 Sagsøgeren har anført, at Kommissionen havde foreslået, at de endelige antidumpingforanstaltninger skulle anvendes indtil august 1998. Ved drøftelserne om dette forslag i Antidumpingudvalget og i Rådet anmodede repræsentanterne for visse medlemsstater om en nedsættelse af anvendelsesperioden for de endelige foranstaltninger. Da sagsøgeren ikke har kendskab til, hvilke argumenter der blev gjort gældende til støtte for nedsættelsen, har selskabet nedlagt påstand om, at Kommissionen og Rådet pålægges at fremlægge referaterne af møderne i Antidumpingudvalget og Rådet vedrørende Kommissionens forslag.

105 Det bemærkes i denne forbindelse, at en gennemgang af institutionernes interne akter for at undersøge, hvorvidt den anfægtede retsakt er påvirket af andre overvejelser end dem, der er anført i retsaktens begrundelse eller fremført af institutionen for Retten, udgør en bevisførelse af usædvanlig karakter. Dette må forudsætte, at omstændighederne ved den omhandlede retsakt giver anledning til alvorlig tvivl om de egentlige bevæggrunde og navnlig til mistanke om, at bevæggrundene er fællesskabsrettens målsætninger uvedkommende og således udtryk for magtfordrejning (jf. Domstolens kendelse af 18.6.1986, forenede sager 142/84 og 156/84, BAT og Reynolds mod Kommissionen, Sml. s. 1899, præmis 11).

106 Sagsøgeren har ikke i nærværende sag fremført et anbringende om magtfordrejning eller redegjort for grundene til, at selskabet finder, at begrundelserne i forordning nr. 2380/95 muligvis ikke er de samme som dem, der blev fremført i forbindelse med vedtagelsen af forordningen.

107 Der kan derfor ikke gives sagsøgeren medhold i påstanden om fremlæggelse af dokumenter.

108 Herefter tages Rådets frifindelsespåstand til følge.

Sagens omkostninger

109 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen, og i overensstemmelse med Rådets påstand herom dømmes selskabet derfor til at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Første Udvidede Afdeling)

1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Vesterdorf Bellamy Moura Ramos

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 8. juli 1998.

H. Jung B. Vesterdorf

Justitssekretær Præsident